

22; Gregorius XIII, constit. 64, incip. *Alias*.

(9. Medicus confugitus exiens ad curandum ordinarium infirmum sub cautione sibi facta ab ordinario, nihil agendum fore contra ipsum, debet omnino restitui. Sac. cong. *Immun. in nullius, Atina* 3 Augusti 1694, l. 1 *Decret. Vallem.*, p. 137.

(10. Medicus inquisitus compositionis venenatae, ac multis propinatae, mandante Sanctissimo, extrahitur ab Ecclesia, et retinetur in carceribus nomine Sanctitatis Suae. Sac. cong. *Immun. in Ariminen.* 7 Octobris 1676, lib. 1 *Decr. Altoviti*, pag. 1289.

(11. In casu mortis ex veneno secuta, Sanctissimus dat facultatem examinandi sacerdotem medicum, et consignandi examen curiae saeculari absque incurso irregularitatis. Sac. cong. *Immun. in Tro-pien.* 30 Martii 1694, l. 1 *Decret. Vall.*, p. 114.

(12. Medicus monialium non debet esse minor quinquaginta annis, ubi medicorum penuria non adest. Sac. congreg. *Episc. et Regular. in Ferrarien.* 7 Martii 1616, et in *Januensi* 14 Junii 1625.

(13. Medici et chirurgi ordinarii debent habere licentiam generalem ingrediendi clausuram, etiam de nocte, in casibus urgentis necessitatis, in aliis non ordinariis requiritur specialis. Sac. cong. *Episc. et Regul. in Ferrarien.* 2 Julii 1599 et 13 Julii 1605. (14. Debent tamen associari, eisque assisti cum infirma tractantibus. Ead. sac. cong. *Episc. in Parm.* 26 Mart. 1601.

(15. Medicus extraordinarius permitti non debet monialibus, nisi in gravi infirmitate. Ead. sac. cong. *Episcop. in Bonon.* 8 Julii 1588; in *Ferrarien.* 6 Augusti 1601; in *Januensi* 14 Decembr. 1605, et in *Mediolan.* 25 Maii 1621. (16. Et quando ordinarius non invenit remedium: ead. sac. cong. *Episcop. in Januen.* 13 Mart. 1721. (17. vel est impeditus: ead. sac. cong. *Episcop. in Portu-gall.* 15 Martii 1677.

(18. In casu quo episcopus, ex aliqua rationabili et honesta causa, extraordinarium concederet, medicamenta necessaria ab eodem ordinata solvenda erunt a monasterio, non autem a monialibus quae opera medici extraordinarii usae fuerunt, ut respondit sac. congreg. *Episc. in Comen. pro monasterio Sanctae Margaritae Terrae Lucani* 11 Decembr. 1699, *proponente eminentissimo Col-loredo*, in qua a nonnullis monialibus praetendebatur, quod medicamenta praescripta a medico extraordinario deberent solvi sumptibus monialium, quae utebantur illius opera.

(19. An, et quando clerici et religiosi possint exercere artem medicinae aut chirurgiae? *Vid. verb. CLERICUS*, art. 3, a n. 77 ad 82.

(20. Medicus peritus promoveri potest ad sacros ordines, si conscientiam habet, quod ex sua causa aliquis non sit mortuus; secus autem, si de morte alicujus ex sua causa eum sua conscientia remordeat, c. *Ad aures* 7, De aetate et qualitat., etc.

(21. Medicus tenetur sub gravi obligatione habere sufficientem scientiam sive peritiam; alias, si absque sufficienti ac requisita peritia gravem morbum curare tentet, graviter peccat. *Communis*. (22. Medicus in medicamentis applicandis tenetur sub gravi sequi sententias certas et securas, relictis incertis et dubiis. *Communis*. (23. Si autem medicamenta certa et secunda non occurrant, debet applicare probabiliora et tutiora. Navarrus, c. 25, n. 61; Sanchez, lib. 1 *Mor.*, cap. 9, n. 40, et alii communiter, quia, ultra obligationem generalem charitatis, qua omnes tenentur meliori seu efficaciori modo, quo possunt, auxilium ferre proximo graviter indigenti, habet medicus speciale obligationem iustitiae ex pacto saltem implicito inter ipsum et infirmum de eo curando mediis, et remediis probabilioribus et certioribus. (24. Potest tamen medicus per accidens applicare medicamenta minus tuta, si nempe infirmus non possit, aut nolit pretiosa medicamenta solvere, quia in tali casu operatur secundum voluntatem et conditionem infirmi. *Communis*.

(25. Medicus gravissime peccat, si solum experiendi gratia, incerta et inexplorata medicamenta applicat infirmo. *Communis*.

(26. Si autem infirmus extreme laborat et nulla sit spes de ejus salute, et adsit remedium dubium de quo scilicet dubitatur an sit profuturum, vel nociturum, tunc accedente consensu ipsius infirmi, vel ejus consanguineorum, potest medicus illud remedium, seu medicamentum applicare, quia, cum ex una parte vita infirmi jam desperata sit et ex altera parte sit aliqua spes, et adsit consensus aliquis in periculum illud accelerandae mortis, tunc infirmi negotium utiliter geritur, adeoque medicus potest in tali casu illud medicamentum dubium et periculosum adhibere. Laym., lib. 1, tr. 1, cap. 5; Bonac., *De peccatis*, disp. 2, qu. 3, punct. 9; Filliuc., tract. 21, n. 152; Sporer, tom. 1, tr. 1 *Proemial.*, cap. 1, sect. 3, n. 59, et alii communiter.

(27. Medicus potest, vel non, applicare praegnantibus ea remedia quae possunt, vel non, licite sumere ipsae praegnantibus; unde *vide verb. MATER* a n. 1 ad 12.

(28. Medicus graviter peccat, si suadeat infirmo aliquod remedium Dei honori vel praeepto contrarium, v. g. incantationem, superstitionem, pollutionem et hujusmodi; c. *Nec mirum* 14, caus. 26; qu. 5, art. *Ad haec*; c. *Cum infirmitas* 13, De poenit. et remiss.

(29. Medicus de se nullam habet potestatem dispensandi in jejunio vel in esu carni, sed solum potest declarare uti alius vir prudens, an hic et nunc aliquis obligetur ad praeeptum propter grave damnum, vel incommodum suae sanitatis. Et si facile et sine necessitate declaret aliquem non obligari ad jejunium, seu ad abstinentiam carni, graviter peccat. *Communis*.

(30. Medicus quando peccet, vel non, abs-

trahendo eos qui alios frequentant? *Vide verb. MAGISTER* a n. 14 ad 16.

(31. Medici honorari debent: *Ecclesiasticus* enim, qui c. xxxviii, v. 4, nos instruit, quod *Allissimus creavit de terra medicamenta, et vir prudens non abhorrebit ab illa, ibid.*, v. 1, inquit: *Honora medicum propter necessitatem, etenim illum creavit Allissimus*; ac vers. 11 et 12: *Da locum medico: etenim illum Dominus creavit, et non discedat a te, quia opera ejus sunt necessaria*. Quod idem *Ecclesiasticus* vers. 13 testatur: *Qui delinquit in conspectu ejus, qui fecit eum, incidet in manus medici: per id innuitur, quod qui perperam in conspectu agit Creatoris, incidet in morbos, circa quos occupatur medicus; spiritu namque infecto peccatorum lue, necesse est ut corpus, cui regendo spiritus est accommodatus, languescat, vel etiam tabescat; unde ps. lxxi nos alloquitur Propheta: Longe a peccatoribus salus, quia justificationes tuas non exquisierunt*. Hinc peccata magis magisque discamus in horrorem habere, ut Dominus, cujus est salus, elargiatur perpetua mentis et corporis sanitate gaudere, aut ut si infirmus corpus afficiat, ea sit, quae virtutem perficiat.

(32. Medicos esse nimis faciles in suadenda peculiaribus personis observantiae Quadragesimalis relaxatione, et ideo gravissime super hoc monendos esse ab episcopis, ne suas animas, sic indulgendo, nimis aggravent, statuit Benedictus XIV, tom. 1, constit. 130, incip. *Libentissime*, § 25. (33. Quamvis ipsi severius consulere soleant, ubi agatur de universali dispensatione. Idem *ibid.* (34. Medicorum sententiae exquirendae, eorumque attestaciones exhibendae sunt pro oblinenda dispensatione Quadragesimae pro integra civitate, seu populo. Idem *ibid.*, § 24 et 25. (35. Et ab ipsis varia observari oportet pro similibus faciendis attestacionibus, nempe discrimen inter morbos constitui, pro quorum aliquibus curandis nequaquam requiritur ut jusculum et carnes loco piscium, olei et herbarum, substituuntur; in aliis vero juvare plurimum, si, sublatis carnibus cum inducitur jejunium, oleo vel lacte aegrotantes utantur. Idem *ibid.*, § 25.

(36. * Laici artem medicam vel chirurgicam exercentes ex praescripto suae artis, etiamsi aliquis aegrotus obierit, non tamen incurrunt irregularitatem; attamen *ad cautelam* petunt, et obtinent dispensationem, si promoveri ad ordines sacros postulant. Verum ejusmodi brevina non conceduntur, nisi prius audito episcopo, cui injungitur ut distincte referat casus omnes animadversione dignos, eorumque peculiare circumstantias, simulque exponat cujus rei gratia orator ad Ordines sacros promoveri possit *De synod. diac.*, lib. xiii, cap. 10, § 4, nov. edit.

(37. Sacros vero ordines jam obtinentes, vel etiam minores cum ecclesiastico beneficio, ex praescripto sacrorum canonum necessario debent petere indultum, si medendi

artem velint exercere. Hoc vero indultum non obtinetur, nisi exposita causa, nempe quod locus in quo orator degit, et profiteri cupit, vel sit poene destitutus, vel non satis illi provisum sit ex medico laico, vel denique ejus familia tantae sit egestatis, ut providendum illi sit ex honesto lucro ab arte clerici percipiendo. *Ibid.*, § 6.

(38. Regulares vero in missionibus agentes privilegio donantur, ex bulla potissimum Clementis XII, incip. *Cum sicut*, ut possint exercere artem medicam. Hoc tamen privilegio frui non possunt, nisi in ea arte sint periti, et gratis remedia praescribant, ac tandem abstinere ab incisione et adustione. Denique requiritur ut non adsint medici laici, vel sint quidem, at haeretici, vel Hebraei, ut ex decreto cong. de Propaganda Fide. *Ibid.*, § 7.

(39. Regulares, ex instituti sui ratione, hospitalium curam et administrationem obtinentes, medicam artem exercere non possunt extra illa hospitalia. *Ibid.*

(40. In praedictis indultis Apostolicis monachis vel clericis concessis semper apponitur haec limitatio: « Absque incisione et adustione. » *Ibid.*, § 8.

(41. Clericis saecularibus sacris ordinibus insignitis si concessum fuerit indultum, ut provideant familiae indigenti, illud durat quoadusque orator certos ecclesiasticos redditus, vel residentiale beneficium obtinuerit.

(42. Insuper affertur limitatio, ne quid exposcat ab aegrotis, neque enim ecclesiastico saeculari medico prohibetur ut sponte oblata recipiat, praeterquam a veris egenis, a quibus nihil penitus potest accipere. *Ibid.* Regularibus vero indultariis semper datur cum modificativa, ut nihil ab aegrotis recipiant. *Ibid.*

(43. Porro indulta illa ecclesiasticis vel regularibus concedi non solent, nisi prius audito episcopo testante de viri peritia in ea arte, et de indigentia medici in ea civitate, vel oppido. Praeterea exquiruntur etiam pro regularibus testimonium superioris regularis circa mores illius qui indultum petit. Si vero non praemittatur testimonium episcopi, adhuc tamen Pontifici brevis executio episcopo committetur, qui commissum munus impleturus de his omnibus certiore se reddere tenetur. *Ibid.*, § 9.

(44. Chirurgiam vero exercere ecclesiasticis saecularibus, et regularibus longo difficilius conceditur, et tunc solum cum omnis omnino chirurgus laicus deest; quin et tunc sine adustione et sectione. *Ibid.*, § 11.

ADDITIONES EX ALIENA MANU.

(45. Dissendum paululum de salario medicorum. Ne liceat medicum debito salario defraudare, legibus constitutum est, ut magistratus aditus hujus rei causa a medico, extra ordinem ex officio nobili sine figura iudicii, levato, quod aiunt, velo, de salario medicis debito jus dicat. l. 1, ff. *De extra-ord. cognit.* Idque sive aegrotus convalescerit, sive mortuus sit. Confer Perez ad tit. *Cod.*

de professor. et medic., n. 18. Num autem medicus privilegio aliquo gaudeat in concursu creditorum? Vide Berlic., part. 1, concl. 64, n. 95 et seq.; Finkelthens, in *Observat. pract.*, observ. 98, n. 3 et seq.

(46. Quod si medicus jam accepisset salarium a curando, is autem non vi morbi, sed alio modo, puta ab alio interfectus, periisset, haud tenetur ad accepti restitutionem, c. 1, § 13, ff. *De var. et extraord. cognit.* l. penult. et ultim. c. *De conduct. ob caus.* Ripa, *De rest.*, c. 7, n. 137.

(47. Pariter si medico certum salarium quotannis a republica vel privatis est constitutum, isque vita functus sit intra annum, salarium totius anni debetur, propterea quod non mercedem intuitu laborum, sed potius salarium accipit, et per eum non stetit quominus cura defunctus fuerit, l. 1, § *Divus*, ff. *De extraord. cognit.*; Carpozov., *Jurisprud. forens.*, part. II, c. 51, def. 12, n. 5; Gail., 1, observat. 44, n. 12.

(48. Medicus, cui constitutum est certum salarium in singulos dies, v. gr. x, debetur pro eo tempore quo fuit in itinere; argum. textus in l. 20, ff. *De oper. libert.* Quid, si medicus discedat tarda jam hora, an pro integro die salarium exigere queat? Distinguendum utrum medicus causam protracti itineris dederit necne? Priori casu peti haud potest salarium totius diei a curando, potest vero posteriori casu.

(49. Medicus, cui certum salarium annuum, verb. gr. ad tres annos, a communitate constitutum est, si, finito locationis tempore, pergat mederi, non videtur tacite reconductus; ita ut non contra communitatem, sed contra eos quos curavit agere debeat; Ripa, *De peste*, c. 7, n. 124.

(50. De eo magna inter doctores quaestio est: an conventa medicum inter et aegrotum certa mercede pro curando aliquo morbo, teneatur medicus eadem mercede curare, si aegrotus recidivam patiat? Argumenta utrinque militantia affert Spekhan., centur. 1, quaest. 13. Contra medicum pronuntiat Perez, ad tit. *C. de profess. et medic.*, n. 15. (51. Distinguendum vero est utrum morbus procedat ex nova causa, an recurrat ex iisdem humoribus, et causa. Priori sane casu non tenetur, posteriori vero casu tenetur, modo non appareat reversum esse morbum ex culpa aegroti, ut si contra praecipuum medici vixerit, nec ex intervallo, sed incontinenti sit morbus reversus; Spekhan. *ubi supra*. (52. Incontinenti autem, quando reversus dici queat morbus, non est usquequaque expeditum, utpote certa regula haud definitum: arbitrio iudicis id relinquendum; Ripa, *De peste*, cap. 7, n. 145.

(53. De contractibus aegrotum inter et medicum non inutiliter quoque hic agi possent. Sed longiores essemus, quam additio-num angusti limites patiuntur.

ADDITIONES CASINENSES.

(54. De juramento medicorum (quod ultra tertium diem non visitabit infirmum, si hic non vocet ad se confessarium, nisi ra-

tionabilis causa excuset) de quo agit auctor sub n. 2 et seqq., praestat adnotare cum Salm., Sanchez, Cajet., Prad., Trull., Leand., etc. « Tale juramentum (verba sunt D. de Ligorio) non obligare, si non sit usu receptum, prout non esse receptum in Hispania (idem) testantur (sicut nec etiam receptum est Neapoli). Hinc dicunt tunc medicum tantum teneri, quando praevidet in infirmo probabile periculum mortis, et simul probabiliter credit eum esse in mortali, vel necessarium esse ut disponat de rebus suis ad solvenda debita, tollendas lites, etc... In dioecesi autem Neapolitana per ultimam synodum factus est casus reservatus, cum excommunicatione, nam antea erat sine excommunicatione; ibi enim, n. 4, sic dicitur: « Medici qui visitantes in lecto infirmos, post tres dies a visitatione non curaverint ut praedicti infirmi peccata sua idoneo confessario confiteantur, aut alias non deseruerint, secundum terminos constit. S. Pii V et Innocentii XI. » *Theol. moral.*, De juramento, n. 182.

(55. « Sed ut dixi, prosequitur D. de Ligorio, hujusmodi constitutio non est Neapoli usu recepta, ut plures sapientes mihi asseruerunt, quando infirmitas levis est; dum vero periculosa, viget constitutio et reservatio. Hinc Mazzott... loquens de praedicto casu reservato, ait, constit. S. Pii V a consuetudine ita temperatam esse, ut intelligatur tantum de morbis periculosis. Excusatur tamen medicus (sic idem de Ligorio) si per alium moneret infirmum, vel si certe censeret monitionem non profuturam. Dicitur certe, nam in dubio tenetur monere. Ita Elbel., Sanchez., Bon., Tambur., etc. Idem ait Mazz... qui addit sufficere testimonium domesticorum vel ipsius infirmi de confessione recentem peractam, si sint fide digni. Sed in hoc regulariter dico (addit de Ligorio) domesticos facile ut suspectos habendos. » *L. et n. cit.*

(56. Sed audiamus eum de Ligor. qui alibi, post relatas ad hoc sanctiones concil. Lateran. sub Innocent. III et S. Pii V (de quibus Lucius noster supra), ita prosequitur: « Queritur de qua infirmitate haec decreta intelligantur? Prima sententia, quam tenent Laym., Rosel., Graff., Vega et Rodriguez apud Salm... dicit intelligi de solo morbo periculoso, vel saltem de quo dubitatur an sit periculosum, et idem sentit Nav., *Man.*, c. 25, n. 61, dicens: « Monitioni non est locus, quando manifestum est morbum non esse periculosum. » Et in hoc sensu aiunt auct. cit. praedicta decr. usu recepta fuisse. Secunda autem sententia... dicit intelligi de quocunque morbo, etiam non mortali... Tertia vero sententia communior... et huic consentit Bened. XIV. Notif. 22, num. 4, dicit 1° hoc praecipuum non quidem intelligi de solis morbis periculosis, nam revera const. Innocent. XI edita fuit, ob motivum, ne infirmi, cum monerentur in morbo mortali, facilius mortis periculum incurrant; unde praecipuum seu juramentum intelligendum est de facienda monitione etiam in

morbo non periculoso, ut infirmi, cum monentur, non incurrant mortis periculum. Dicit 2° nec etiam intelligi de quocunque morbo levi (quod ridiculum esset ait Suarez), sed morbo gravi, etsi non periculoso. Ratio, quia tam Innocent. quam S. Pius V loquuntur de infirmis lecto jacentibus, et ideo intelligunt loqui de illa infirmitate quae non ex majori commoditate, veluti si aeger podagra aut consimili affectu laboret, sed ex necessitate lectum petit, ita ut sit per se gravis, vel prudenter judicatur periculosa, ut gravis fiat. » *De sacram. penit.*, n. 664.

(57. « Notant autem DD. 1° sufficere ut medicus moneat infirmum per alios... 2° sufficere testimonium aliorum (absque confessarii scripto) quod infirmus sit confessus, modo sint fide digni; 3° quod medicus non tenetur ad hujusmodi monitionem, si moraliter sit certus infirmum esse in bono statu... 4° quod si infirmus nolit obstinate confiteri, et esset in periculo mortis, si a medico desereretur, tunc non tenetur medicus eum deserere, quia praefata decreta non adversantur charitati, quae favet etiam obstinatis, quantum fieri potest; ita Nav.,

MELCHISEDECH REX ET SACERDOS.

SUMMARIUM.

1. Melchisedech quisnam fuerit. — 2. Fuit revera

(1. Melchisedech Chanaanus fuit, et rex Hierusalem, ut expresse tradit eruditiss. card. Lambertin. exposit. Benedictus XIV, *De sacrificio missae*, sect. 2, n. 287, ibi: « Vera sententia est, Melchisedechum gentem Chanaanum fuisse, regem Salem, quod idem est ac Hierosolymam, ut ostendit Calmetus in erudita dissertatione de Melchisedech. » Quod et tradit sapientissimus Tirinus in cap. XIV, v. 17 *Genesis*, ibi: « Sed fuit princeps aliquis et regulus gentilis e gente Chanaan, rex Salem, seu Hierosolymam, ut est in Chaldaeo, quam et illum condidisse Josephus affirmat, et fidelium (qui tum ipsius, tum aliorum opera istie reperiebantur) doctor, sacerdos, pastor; ita S. Dionysius, Hippolytus, Irenaeus, uterque Eusebius, Apollinaris, et alii cum plerisque recentioribus. Addunt S. Ignatius, et Suida Melchisedech semper virginem permansisse. Unde et in hoc typum gessit Christi, uti et in nomine et in nominis etymo, in officio, in sacerdotio, in sacrificio, de quibus fuse ad Hebraeos VII, et Ps. CIX. »

(2. Hic Melchisedech fuit revera sacerdos: et quia sacerdos erat, panem et vinum obtulit; *Gen. XIV*, v. 18: *Proferens panem et vinum; erat enim sacerdos Dei Altissimi*. Et Apost. ad Hebr. VII, asserit Melchisedechum non solum Christi figuram fuisse, ut Aaron, sed insuper dicit Christum sacerdotem fuisse, non secundum ordinem Aaron, qui offerebat sacrificia cruenta, sed secundum ordinem Melchisedech, qui obtulit sacrificium incruentum, proferens panem et vinum; unde et Chri-

(57) Quippe agitur de salute aeterna animarum.

Bon., Suarez, Diana, Concina et Sanchez. Hancque opinionem dicit Bened. XIV, *cit. notif.*, n. 17, esse communem theologorum et canonistarum. » Ita D. de Ligorio *l. et n. c.*

(58. « Circa praedictam autem obligationem (sic laud. de Ligor.) monendi infirmum de confessione, stando quidem rigori praef. const. Inn. et S. Pii, omnino videtur esse vera tertia sententia docens monitionem esse faciendam, non solum quando morbus est mortalis, sed etiam cum adest periculum, ne mortalis evadat; Pontifices enim sane illud novum praecipuum medicis imponunt praeter illud ad quod ipsi de jure divino tenentur (57). »

(59. « ... Sed cum decreta Pontificum (ita id. de Ligorio), non obligent, nisi secundum quod sunt usu recepta, ut docent Cajet... Sanchez, Pal. Diana, Salm., etc. Hinc dicunt Salm. cum Cajet., Sanchez et alii cit., praefata decreta et juramentum in Hispania non obligare, quia ibi non sunt usu recepta, velsunt abrogata. Idemque testatur Mazzot. loquens de nostro regno, dum ait juramentum S. Pii V ex usu recepto (ut etiam mihi constat) tantum in morbis periculosis observari. » *L. et n. cit.*

Sacerdos. — 3. Quo sensu Melchisedech traditur ab Apostolo, sine patre, sine matre, sine generatione, etc., ibi.

stus, ut palam faceret se sacerdotem esse secundum ordinem Melchisedech, uti Deus per Davidem de illo praedixerat ps. CIX, vers. 3, sub iisdem speciebus panis et vini suum quoque sacrificium in ultima cena incruentum instituit. Ita omnes tam S. Patres, quam doctores scholastici.

(3. Melchisedech sine patre, sine matre, sine genealogia traditur ab Apostolo ad Hebr. c. VI, v. 3, non quod his caruerit, sed quod nobis ignoti sint, cum nulla sive avorum, sive parentum ejus memoria fiat in Scripturis, quae non gentilium (qualis erat Melchisedech, unus ex regulis Chanaanorum, teste Josepho, S. Dionysio, Epiphano, Theodoro), sed solum Hebraeorum genus et historiam pertexunt, ut recte observat laudatus Tirinus in *Epist. ad Hebr.*, cap. VII, v. 3; Calmetus tamen in *Dictionary*, verb. *Melchisedech*, refert quod aetate sancti Epiphanius fuerunt qui parentes Melchisedech designarent, Heraclum nempe, sive Heraclen patrem illius, matrem vero Astaroth, sive Astariam appellantes. Catena Arabica in *Gen. IX* ejus genealogiam paternam ex Sem, maternam ex Japhet derivans, Heraclum, sive Heraclim patrem Melchisedech, filium, seu nepotem Phaleg, filium vero Heber facit; matrem vero, quam Salthiel appellat, filiam tradit Gomer filii Japhet. Josephus Gorionides, Hebraeus scriptor circa undecimum saeculum, Melchisedech alterum nomen, Joram nempe, inducit, l. VI, c. 31, sidusque ejus ortui praesidens, Sedech (planeta est Jovis) appellat; urbem tandem